

Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), som ikke vilde være den Seneste, skyndte sig med at komme i Spidsen. Han angreb ikke blot Flertallet med Hensyn til Maaden at forhandle paa og Virksomheden i Udvalgene, men navnlig med Hensyn til dets Forslag, paa en saadan Maade, at det kunde interessere mig at fremdrage enkelte Ting deraf. Det ærede Medlem aabenbarede sin Saglyndighed for os for Exempel i en Sætning som den, at man ikke kan uddanne flere Lægsdrulleartillerister end nu. Det er en Sætning, som ingen af de Saglyndige vil underskrive (Dinesen: Det har jeg heller ikke sagt!) Dernæst kom den Sætning: „Der behøves kun een Mergang af Lægsdrullematroser“. Atter en Sætning, som de Saglyndige ikke ville underskrive (Dinesen: Det sagde jeg heller ikke!) Ja, det ærede Medlem vil redde sig derfra ved at sige, at det er en Misforstaelse. Det ærede Medlem kom dernæst til Planen for Udrustningerne. Bestemmelserne derom i Flertallets Forslag fandt han i høj Grad usforvarlige, og han haabede, at Ingen vilde gaa ind paa dem, navnlig efter den Stilling, Flertallet indtog overfor Forsvarsvæsenet, idet det kun vil fremme det ved Ord, men ikke ved Gjening. Denne Udtalelse af det ærede Medlem gik saaledes ud paa, at han vilde, at Regjeringen skulde have Hals- og Haandsret over Bevillingerne til den aarlige Søudrustning indenfor meget vide Grændser, uden at Rigsdagens Bevillingsmyndighed kunde øve nogen Indflydelse derpaa. Jærdt man det i visse Kredse fornødent at sende en Eskadre til Middelhavet paa et Par Maaneder i Stedet for at øve Mandffabet efter en fornuftig Plan og at lade det være hele Søudrustningen, eller fandt man det i andre Kredse fornødent at sende Skibe til Japan og Kina, saaledes som man forlangte forleden Aar, hvad dog heldigvis maatte opgives, skulde Regjeringen efter det ærede Medlems Mening have Ret til Alt dette og til en meget vid Anvendelse af Beløbene, uden at Bevillingsmyndigheden kunde sige Noget derimod. Jeg har den Tro, at det ærede Medlem ved disse Udtalelser imod Flertallets Forslag yderligere har godtgjort Nødvendigheden af at bevare den samme Ret ligeoverfor Regjeringen af Søudrustningsplanen, som vi i de sidste 8 Aar have haft uden Indsigelse fra Marinebestyrelsen, og uden at der kan gøres nogen Indsigelse derimod. Det Skudsmaal, det ærede Medlem gav Flertallet her, var, hvad Folkethingets Beslutninger angaar, meget uretsferdigt, dersom det var udtalt i Marinebestyrelsens Navn; thi det er min Overbevisning, at ingen Marineminister siden 1868 vilde gjentage et saadant Skudsmaal, da man i det Punkt paa Budgettet i alle de 8 Aar vel har haft nogle Rettefærdigheder at gøre, som Ministeren kunde gaa ind paa, men ellers uden Strid er bleven enig om Søudrustningerne. Dette er et Forhold, der vidner imod, at det ærede

Medlem skulde kunne udtale sig i Marinebestyrelsens Navn eller skulde have Fuldmagt fra den, naar han drifter sig til at udtale en saadan Mistillid til Folkethinget. Det er betegnende for hans Stilling; men det er en Mistillid til Folkethinget, thi Folkethingets Beslutninger komne selvsølgelig frem gennem Flertallets Beslutninger. — Med Hensyn til de Kommandører, som man godt kan undvære, men i Stedet for hvilke man skulde give Kapitainer, skal jeg ikke udtale mig; det vedkommer ikke mig; det har den ærede Ordfører allerede omtalt. Det ærede Medlem spøgede med Spøytte, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 8de Valgkreds (Ravn) ogsaa nylig har gjort. Jeg veed ikke, om ærede Medlemmer vide, at de ikke skulle bruge det Ord, som Vidnesbyrd imod Dulighed tilføjes, thi da vilde tilvisse saare Mange af vore dygtige Marinesoldater blive overstaarne ved denne Dom. Det er meget naturligt efter Forholdene, og jeg kan heller ikke skjønne, at det ærede Medlem for Frederiksborg Amt (Dinesen) har været saa godt i Stand til at holde Kursen, at han kan bevise os, at han har været fri for at svæbe som en Spøytte. — Imod den ærede Ordførers Udtalelser angaaende Nødvendigheden af en fælles Kommando i Tilfælde af Kjøbenhavn's Forsvar mod Søfiden, har man indvendt, at man syntes, at den ærede Ordfører lagde megen Vægt paa Kjøbenhavn's Forsvar til Sø, og man syntes at bebrejde ham det. Det forekommer mig dog, at det ærede Mindretal ikke, hvis det vil fastholde sine tidligere Udtalelser, kan undgaa at mødes med den ærede Ordfører i at tillægge det Betydning at forsvare Kjøbenhavn fra Søfiden, hvis den angribes; men negter det ikke her at mødes med Ordføreren — maaske er det ikke behageligt at følge ham selv kun i dette ene Punkt — forekommer det mig ogsaa at maatte erkjendes, at det i saa Fald er af overordentlig Betydning, at de Vaaben, der skulle anvendes, ledes fra een ansvarlig Haand. Strax at faste dem ind under en ansvarlig Haand, som ikke tidligere har haft Leilighed til at lade disse Vaaben, Spjorter, Skibe, Miner og dealige arbeide sammen, vil imidlertid være et Lovestykke, et Experiment, som vil være vænkelig at foretage i Farens Stund. Hvis man derfor under et Angreb paa Kjøbenhavn fra Søfiden vil have samlet de Vaaben, som skulle anvendes, og vil have dem lagt under een Overkommando, er det nødvendigt at erkjende Betydningen af, at disse Vaaben i Fredens Tid ere indordnede til at kunne modtage Ordre fra en og samme Overkommando og at arbeide sammen. — Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) yttrede, at Officerer havde en Ret til at gaa af med Pension med 42 og 52 Aars Alderen, henholdsvis som Premierlieutenanter og som Kapitainer, og at man ikke kunde berøbe dem denne Ret; ja, jeg veed forresten ikke, om han sagde „kunde“ berøbe dem